

Aturats, mobilitzats i ignorats

Pocs dies abans de conèixer les [darreres dades de l'atur](#), la ministra d'Ocupació Fátima Báñez afirmava al Congrés que hi ha molts joves que han sortit d'Espanya buscant oportunitats per la crisi, i que "[això s'anomena mobilitat exterior](#)".

Per algú que coneix de prop la vida universitària i especialment algunes facetes de la seva gestió, [pel fet d'haver coordinat els programes d'intercanvi d'estudiants](#) durant molts anys, aquella expressió sorprenia encara més. La mobilitat exterior havia estat fins ara un concepte íntimament vinculat al programa Sócrates (que havia agafat el relleu de l'inicialment denominat Programa Erasmus), un programa d'intercanvi d'estudiants dins la Unió Europea i vinculat també als convenis bilaterals amb altres Estats no comunitaris. Alhora, el concepte de "mobilitat interior" feia referència al programa Séneca, d'intercanvi d'estudiants amb altres universitats de l'Estat. Totes elles són possibilitats que, situades dins l'itinerari formatiu dels nostres estudiants universitaris i tot i estar clarament infra-finançades, han estat sempre considerades una bona opció d'enriquir l'itinerari acadèmic amb una experiència vital i formativa més que recomanable gràcies també a alguns dels principis fonamentals d'aquests programes: el ple reconeixement dels estudis fets a l'altra universitat –que garanteix la possibilitat de tornada sense perdre oportunitats al lloc d'origen- i l'acompanyament per part de les autoritats acadèmiques del propi centre durant l'estada a fora.

El tres elements senyalats (la mobilitat com a opció; el reconeixement i garantia de tornada sense costos de temps; i l'acompanyament per part de les autoritats) no formen part en cap cas del drama de tants i tants joves del nostre país que dia rere dia decideixen fer la bossa per provar sort a d'altres indrets abans de perdre del tot l'esperança en el futur.

Per ells, per tots, és un veritable insult amagar el drama amb eufemismes imperdonables i irrespectuosos. Com ho va ser, temps enrere, la invitació als joves catalans per [anar a servir cafès a Londres](#). Precisament era Séneca qui afirmà que el llenguatge de la veritat ha de ser, sense cap mena de dubte, simple i sense artificis. Doncs bé, per molt que s'amagui sota el concepte de "mobilitat exterior", la gran majoria dels joves que creuen la frontera cada dia ho fan per obligació, perquè no hi ha alternativa que els permeti conservar una mínima il·lusió en el seu futur (o més encara, perquè no volen creure en el que afirmava el mateix Erasme, que defensava que la felicitat consisteix principalment en conformar-se amb la sort); ho fan sense garantia de retorn i ho fan sols, absolutament sols.

Aquest dijous en conèixer les [dades de l'EPA del primer trimestre de 2013](#), la magnitud del drama encara feia més ofensives aquelles paraules: la taxa d'atur dels joves menors de 25 anys arribava al màxim històric del 57,2%, quan la xifra d'aturats ja ha arribat a 900.000 persones a Catalunya i a 6,2 milions a tota Espanya. D'aquestes, gairebé la meitat ja du més d'un any a l'atur i en molts casos sota un mateix sostre conviuen diversos casos: una de les dades més contundents són els gairebé dos milions de famílies que tenen tots els seus membres a l'atur.

Davant d'aquestes dades, es fa difícil imaginar que la recuperació del mercat de treball sigui a la cantonada. Però si alguna cosa sembla confirmar-ho és l'actitud amb la que s'aborda aquest escenari des del Govern. Tan sols un detall: a la pàgina web del Ministeri d'Ocupació no hi trobem a hores d'ara, cap referència a les dades de l'EPA. Cap declaració de la Ministra. Cap

enllaç a la pròpia enquesta. Cap nota de premsa explicatòria d'aquella autoritat que té per responsabilitat donar resposta al drama de la desocupació. Tan sols es fan ressò, com a notícia del mateix dia que es va publicar l'EPA, que "[la nòmina de pensions contributives d'abril arriba als 7.707 milions d'euros](#)". Per trobar les dades sobre l'EPA, cal cercar-les a la font originària: l'INE. Una nova demostració de l'abandonament del vaixell a la deriva a la que ja ens té habituats el Govern del PP.

No dir les coses pel seu nom, embellint el drama de l'emigració juvenil; no donar explicacions sobre unes catastròfiques dades de l'atur; no prendre mesures a l'alçada dels reptes que tenim sinó fins i tot endurir els requisits per accedir a la prestació, reduir els percentatges de cobertura i conseqüentment minvar les partides destinades a la prestació d'atur quan tot just es rebenten els sostres de les dades històriques des desocupació. Aquesta és la imatge d'un Govern que sembla estar disposat a passar de puntetes per la responsabilitat que li correspon perquè una majoria absoluta de ciutadans li van atribuir. Una [majoria absoluta que potser dóna tranquil·litat a una Europa acostumada a la inestabilitat política](#) de molts dels països del sud immersos en el negre mar de la crisi, però que de fet ens ofereix una bombona d'oxigen completament buida per molts ciutadans i per tant, pel país. A Espanya, i [també a Catalunya](#), caldrà saber què significa exercir la responsabilitat de governar si es vol encarar amb unes mínimes garanties la lluita en la recuperació econòmica i més encara, la recuperació del mercat de treball.

Perserverar en aquesta actitud d'irresponsabilitat seria acabar per fer massa bona l'afirmació de Séneca quan deia que sobre els tres temps en els que es divideix la vida (present, passat i futur), el present es brevíssim; el futur, dubtós; i el passat, cert. Ara com ara, sense reorientació dràstica per part dels nostres Governes, el passat (i les seves polítiques econòmiques fins i tot acompanyades des de la socialdemocràcia) és un error; el present, asfixiant; i el futur, inexistent.